

Прѣдставете си, той е толкозъ скромнѣ, че и дума не ще да чуе за подвига си, просто му е неприятно, когато нѣкой рече да го запита, а саблята не ще и да я види. Принудена съмъ да я крия... много се сърди. Пъкъ Колчо постоянно ме главоболи съ нея — саблята, та саблята...

Колчо. — Дай ми я бе, мамо, моля ти се, да си поиграя.

Г-жа Храброва. — Сега ще я донеса тукъ да я види госпожата, послѣ ще ти я дамъ и веднага ще се приберешъ въ малката стайчка, та, като стане татко ти, да не те види съ нея... разбра ли?

Колчо. — Разбрахъ.

Г-жа Храброва. — Мжжъ ми обича да си подрѣмва слѣдъ обѣдъ. (На Колчо). Ти мирно тукъ, азъ ей сега ще я донеса... Ще ме извините за минутка (излиза).

Г-жа Мирудиева. — (Тихичко на г-жа Чубрикова). Аманъ съ нейната история и съ тази сабля... до тука ми доде (показва врата си). Чунки само нейниятъ мжжъ се е билъ, само той храбрѣ...

Г-жа Чубрикова. — Колчо, обичашъ ли татка си.

Колчо. — Много го обичамъ.

Г-жа Чубрикова. — Ами той обича ли те?

Колчо. — Обича ме я.

Г-жа Мирудиева. — Когато замина татко ти, ти плака ли много?

Колчо. — У-у колко плакахъ... и татко плака.

Г-жа Мирудиева. — И той ли плака?

Колчо. — Колко смѣшно бѣше. (Подражава гласа на баща си). Молете се на министра... молете се на министра.

Г-жа Мирудиева. — Че защо пъкъ на министра?

Колчо. — И мама плака, и дѣдо плака... само Пенка не плака...

Г-жа Мирудиева. — Кажй де, защо да се молите на министра...

Колчо. — Тѣй... Баща ѝ на Пенка, като доде на пазаръ, ще ми донесе едно бѣло гълъбче... бѣло... бѣло като снѣгъ. (Отива къмъ вратата).

Г-жа Мирудиева. — Почакай, Колчо, да те питамъ още нѣщо...

Колчо. — Саблята... (Отвори вратата, отвѣтъ се чува гласътъ на г-жа Храброва).

Г-жа Мирудиева. — Разбра ли сега? Никакви постъпки, а?

Г-жа Чубрикова. — Кой знае?

Г-жа Мирудиева. — Ба-а, дѣцата, безъ да щатъ, казватъ истината... Като искамъ нѣкъдѣ да науча нѣщо, азъ държа дѣцата... (Влиза г-жа Храброва, подирѣ нея Колчо съ една турска сабля).

Г-жа Чубрикова. — (Като я разглежда). Че тя много хубава... Сребърна дръжка... и долу сребро...

Г-жа Храброва. — Хубавъ споменъ... Други ако сж донесли скъпи килими и сервизи, азъ не се сърдя на мжжа си, че само това донесе на сына си...

Г-жа Чубрикова. — Видишъ ли Колчо... Да растешъ и порастнешъ и достоенъ да бждешъ за този скъпъ споменъ и ти да бждешъ храбрѣ като баща си.

Г-жа Храброва. — И дѣдо си. — Той е билъ много храбрѣ, много се е билъ съ гурцитѣ и го нарекли Димо храбриятъ. Огъ тамъ и фамилиното име на мжжъ ми.

Г-жа Чубрикова. — А-а, тѣй ли?

Г-жа Храброва. — Ха сега, Колчо, въ малката стайчка и безъ много шумъ, че татко спи... Хемъ да не се мжчишъ да я вадишъ, че ще се порѣжешъ. (Колчо излиза съ саблята). Азъ я затегнахъ добрѣ, иначе ще направя нѣкой пакостъ... Сега за какво ни викатъ пакъ въ военния клубъ?

Г-жа Мирудиева. — Да рѣшимъ, какъ най-добрѣ може да се нареди изработката на долни дрехи за войницитѣ на фронта...